

„Листове-спомени“, „Месецитѣ на година“, „На Стефанъ Хелеръ“, „Нови детски сцени“, „Една нова клавирна книга“, „Флорестанъ и Евзебиусъ“, „Въ тихи часове“, 6 валса и 12 пиеси за пиано на 4 ржце, 7 валса за 2 пиана на 4 ржце, „36 ритмично-мелодични етюда“, „Подготвителни студии за пианофорте“, „Любимци на младежта“ — 30 етюда. Освенъ това: 2 серенади за цигулка, виолончелъ и пиано; 12 триа, клавириквартетъ; „2 пиеси за изпълнение“ и „2 тонови пиеси“ — за цигулка и органъ; „Фантазищюке“ — за цигулка и пиано; „12 лирически пиеси“ за органъ; „Трионовелети“, „Детски триа“ — за пиано цигулка и виолончелъ; мжжки хорове (на Гьотеви текстове); народни пѣсни за смѣсенъ хоръ; много солови пѣсни.

Кисигъ, Георгъ — Kiessig, Georg — компонистъ, род. 17 септ. 1885 въ Лайпцигъ, училъ въ тамошната консерватория и при капелмайсторъ Рихардъ Хагелъ (дирекционъ), капелмайсторъ въ Арнщадтъ и Рудолфшадтъ, следъ което живѣе като компонистъ въ Лайпцигъ. Творби: „Айхендорфова сюита“, симфонични поеми: „Ахасферъ“ и „Моето отечество“, „Танцъ на смъртъта“ и „Серенада“ — за оркестъръ, 2 струнни квартета, духовъ квинтетъ, 2 сонати и др. пиеси за пиано, опери: „Анселмъ“ и „Munchhausen“, музика къмъ Гьотевия „Фаустъ“, Верфеловия „Човѣкъ-огледало“, „Укротяване на опърничавата“ (Шекспиръ), хорове и пѣсни съ оркестъръ.

Кистлеръ, Цириль — Kistler, Cyrill — оперенъ компонистъ, род. 12 мартъ 1848 въ Гросъ-Айтингенъ при Аугсбургъ, умр. 1 ян. 1907 въ Кисингенъ, училъ при Райнбергеръ въ Мюнхенъ, учителъ въ консерваторията въ Зондехаузенъ (2 години) а следъ това живѣе въ Кисингенъ. Ценното въ оперното творчество на К. е тамъ, дето попада въ народенъ тонъ. („Управителя на Мюлцайнъ“, „Нѣмскитѣ малки градове“, „Розичка отъ Хага“), до като въ романтичнитѣ опери, въ по-голѣмъ стилъ: „Кунихилдъ“ (1834) и „Смъртъта на Балдуръ“ (1905) постига много помалко. Освенъ тѣзи, писалъ е още и следнитѣ оперети: „Ойленшпигелъ“ (1889), „Arm Elstein“ (1902), една симфонична поема „Кух-

нята на вещицата“. Теоретични трудове: „Елементарна теория на музиката“, „Хармония“, „Простиятъ контрапунктъ и простата fuga“ (1904), „Тройниятъ и многократенъ контрапунктъ“ (1908), Освенъ това, писалъ: единъ „Volkschullehrer-Tonkünstlerlexikon“ — „Речникъ на музикалнитѣ художници, за учителитѣ отъ основнитѣ училища“, една хорова школа, както и: „Отвѣдъ музикалната драма“ (1888), „Върху оригиналността въ изкуството“ (1894), „Францъ Витъ“ (1888) и др.

Китара, ит. chitarra, фр. guitarre, нѣм. Gitarre, исп. Guitara — известниятъ отъ рода на лютнитѣ инстру-



Китара

ментъ съ струни, на който се свири чрезъ щипане съ прѣсти. К-та има своя далеченъ произходъ въ Арабия, дето презъ XIII в., чрезъ мавритъ, бива пренесена въ Испания, после въ Италия, Франция и Германия. Съвремената К. има 6 струни, които се строятъ както следва: е g а d¹ g¹ h¹ e², и се нотира за нея въ цигулковъ ключъ. К-та има нѣколко разновидности. Малката терцова